

ligt herefterdags, da Lighed og Folkelighed nu blev præket alle vegne, saa for den Sags Skyld skulde Hansine ikke gøre sig Bekymringer.

Men Hansine var ikke saa let at berolige. Hun vedblev at være adspredt og foer ængstelig sammen ved hver Lyd ude fra Gaarden; — Tiden nærmede sig, da Kapellanen kunde ventes.

„Jeg tror, for Dyden, at den Kap'lan halvt har skræmmet Livet af dig!“ udbrød Ane leende. „Jeg kan jo slet ikke kende dig igen. Er det virkelig dig, der aldrig før skulde blinke med en Øjenvippe, om man saa stak dig med Stoppenaale!“

„Ja, du har let nok ved at snakke, du!“ sagde Hansine og rejste sig. „Jeg maa vist gaa ind i Stuen nu ... Du maa helst komme med,“ tilføjede hun ganske modfalden, da hun var naaet hen til Døren.

En Timestid tilbragte de to Veninder inde i Dagligstuen, hvor Hansine havde sat sig til at sy for at bekæmpe sin Beklemmelse, mens Ane sad i Ovnstolen med Hænderne foldede om det løftede Knæ og oprullede fantastiske Billeder af den Fremtid, der nu ventede Hansine.

„Man skal vel egentlig til at kalde dig for Frøken nu,“ skæmtede hun. „Frøken Hansine Andersen, — det lyder jo nok saa gævt.“

„Aa, ti dog stille, du!“

„Ja, saadan har du nu Raad til at snakke, fordi du skal blive Præstekone. Men hvad skal der blive af et andet stakkels Menneske? Der kommer nok ingen Kap'lan og vil være god Ven med mig. Jeg maa nok være kisteglad, om jeg kan slippe til at faa en gammel Degn eller en skrutrygget Skomager — —“

Det rykkede paa en Gang i dem bægge. Der hørtes Støvletrin udenfor paa Stentrappen.

XII

Da Emanuel kom ind, udtrykte hans Ansigt straks en alvorlig Skuffelse over i dette Øjeblik at finde den rødhaarede Veninde ved Hansines Side. Men han beherskede sig hurtigt, og da Ane traadte